

třeba jedovatý břečťan nebo masožravou mucholapku? To ne.

Simča Skácelová poplácala víčko své vaničky od zmrzliny a ujistila se, že jsou všechny větrací průduchy odkryté. Čekala, až na ni přijde řada – chtěla předvést něco mnohem zajímavějšího než plyšáky a zvadlé kytky. Něco, co si všechny její spolužačky zamilují.

Slečna Konvalinková se rozhlédla po třídě. „A k tabuli teď půjde...“

Simča se naklonila dopředu.

„... Sandra.“

Krucíš, pomyslela si Simča. Sandra byla její dvojče – a můžete vsadit boty, že ať už přinesla cokoli, bude to ještě mnohem nudnější než suché kytky a splácané hadry pro medvěda.

Sandra si poskočila a dohopsala do čela třídy. Simča přemýšlela, co sestra asi vytáhne z toho svého růžového batůžku. Ráno jí o tom nechtěla nic říct. Že by jednorožce z růžových okvětních lístků? Nebo náramek přátelství v duhových barvách?

Ne, bylo to ještě horší.

Sandra vytáhla bílou krabici, otevřela ji a obsah ukázala slečně Konvalinkové. Uvnitř Simča zahlédla obrovský růžový dort s nápisem z fialové cukrové polevy: „Nejlepší učitelka na světě.“

Spolužačky nadšeně tleskaly.

Simča se zakabonila. Neměli snad vyrobit něco zajímavého? Kde byly hmyzí farmy, strašidelné kostýmy nebo sklenice s houbovou marmeládou?

„Třikrát sláva slečně Konvalinkové!“ zvolala Sandra. „Hip, hip...“

„Hurá!“ skandovaly všechny dívky – kromě Simči.

„Děkuji,“ řekla slečna Konvalinková. „Další báječný příspěvek, Sandro. Dala bych ti zlatou hvězdičku, ale tento měsíc už jsi dosáhla maxima.“

Simča protočila oči. *Pokud považují dort za něco tak skvělého, jen počkejte, s čím přijdu já!*